

МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Газета виходить з 24 червня 1928 року

№5-6 (2969-2970)

Четвер,
29 березня 2018 року

Ціна договірна

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Газета нагороджена срібною медаллю Всеукраїнського конкурсу «Вища школа»

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС

НАУКОВЦІ МАЙБУТНЬОГО

Харківський національний медичний університет став базовим вищим навчальним закладом, де проводився II тур Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Медицина». У його рамках 28 березня в нашому виші відбулася підсумкова науково-практична конференція, під час якої автори відрізнялися галузевою конкурсною комісією презентували свої дослідження.

Урочисто відкрив захід ректор університету Володимир Лисовий. Він привітав присутніх із цим святом науки, що відбувається у стінах найстарішої вищої медичної школи України, побажав плідної роботи й зазначив: «Для нас, нашого колективу велика честь, що вже не перший рік Міністерство освіти і науки обирає саме Харківський національний медичний університет базовим закладом для проведення II туру Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт. Я всім бажаю натхнення, перемоги, хоча те, що ви всі сьогодні тут – вже перемога. Хочу побажати, щоб ви не зупинилися і продовжували свої наукові дослідження, щоб ми побачили вас на наших спеціалізованих захисних учених радах, а також на експертних радах. Я думаю, що саме ви будете проводити в майбутньому відповідні наукові дослідження й готувати нові наукові та практичні кадри для нашої країни».

Другий тур конкурсу, що відбувався у ХНМУ, проходив у два етапи. Для участі в першому з них студенти мали самостійно підготувати та подати на розгляд конкурсної комісії наукові роботи пошукового характеру з відповідної галузі. За результатами рецензування формувался рейтинговий список поданих на конкурс робіт, авторів найкращих з яких запросили до участі в другому етапі – презентації своїх досліджень на підсумковій конференції. Цьогоріч було відібрано 36 робіт (43 учасники), що представляли вищі медичні навчальні заклади Києва, Харкова, Дніпра, Запоріжжя, Чернівців, Вінниці, Житомира, Полтави, Ужгорода, Сум, Тернополя.

Після завершення презентацій конкурсантів, що відбулися у ході науково-практичної конференції, були підбиті підсумки й визначені переможці. За висновками конкурсної комісії **I місце** посіли Роман Скрипник (Українська медична стоматологічна академія) та Олександра Телегузова (Вінницький національний медичний університет ім. М.І. Пирогова). На **II місці** опинилися Євгеній Безега, Катерина Третьякова (Харківський національний медичний університет), Діана Оленюк (Дніпропетровська медична академія), Юлія Онуцька (Буковинський державний медичний університет), Максим Ташук (Буковинський державний медичний університет). **III місце** поділили Ярослав

Демчишин (Вінницький національний медичний університет ім. М.І. Пирогова), Олександр Марчук (Буковинський державний медичний університет), Вероніка Петраченко (КВНЗ «Житомирський медичний інститут» Житомирської обласної ради), Наталія Поліщук, Олена Коломієць (Сумський державний університет), Тетяна Секрет (Вінницький національний медичний університет ім. М.І. Пирогова), Ксенія Ткачишина (Національний медичний університет ім. О.О. Богомольця).

Крім того, у конкурсі була впроваджена низка спеціальних номінацій, у яких також визначилися лідери. Зокрема, у номінації «**Оригінальність ідей**» переможцями стали Федір Гринчук (Буковинський державний медичний університет), Марія Козачук, Дар'я Шпірко (Дніпропетровська медична академія МОЗ України), Ольга Кравченко (Українська медична стоматологічна академія), Владислав Островський (Українська медична стоматологічна академія), Георгій Поліков (Харківський національний медичний університет). У номінації «**Соціальна значимість дослідження**» найкращими визнали Анну Дідковську (Українська медична стоматологічна академія), Поліну Ігрушкіну, Владислава Мельника (Дніпропетровська медична академія МОЗ України), Єлизавету Карнаушенку (Запорізький державний медичний університет), Веніаміна Коломійця (Запорізький державний медичний університет), Юлію Ляшенко, Яну Каліберду (Дніпровський національний університет ім.Олеса Гончара), Олександра Саєнко (Сумський державний університет), Катерину Черченко (Національний медичний університет імені О.О. Богомольця). «**Кращу презентацію**» зробили Наталія Жиряда (Буковинський державний медичний університет), Евеліна Когут (Ужгородський національний університет), Людмила Кухарчук (Ужгородський національний університет), Марія Павлушенко (Національний медичний університет ім. О.О. Богомольця). А найкращими в «**Ораторському мистецтві**» виявилися Антон Іваницький (Буковинський державний медичний університет), Юлія Касьян, Анна Коваль (Українська медична стоматологічна академія), Максим Луста (Дніпровський національний університет ім. Олеса Гончара), Ірина Маринівська (Одеський національний медичний університет), Юсиф Махмудов (Харківський національний медичний університет), Олександр Передерій, Марія Комкіна (Національний медичний університет ім. О.О. Богомольця).

Усіх переможців було нагороджено відповідними дипломами та цінними подарунками. Оргкомітет та галузева комісія дякують всім учасникам і вітають переможців!

■ ВИПУСК МАГІСТРІВ

ПРАГНУТИ ДО НОВИХ ВІДКРИТТІВ

28 лютого відбувся випуск магістрів IV медичного факультету за спеціальністю «Технології медичної діагностики та лікування».

Усі 11 випускників, що пройшли навчання протягом року та 6 місяців, успішно склали іспит «Крок 2. Лабораторна діагностика». Вони також на «відмінно» та «добре» захистили магістерські роботи, які були високо оцінені головою екзаменаційної комісії Наталією Макєєвою.

З урочистою подією випускників привітали директор ННІ післядипломної освіти Валерій В'юн, декан IV медичного факультету Вікторія Ткаченко та завідувач кафедри клінічної лабораторної діагностики Ольга Залюбовська.

Зокрема, Вікторія Ткаченко, звертаючись до випускників, зазначила: «Ви сьогодні отримуєте дипломи магістрів, які надають вам право й на наукову діяльність у тому числі. Я упевнена, що частина з вас обере цей важкий шлях, який принесе вам радість відкриттів. І пам'ятайте – навчання на цьому не закінчується, бо неможливо задовільнитися тим, що ви щойно отримали, необхідно рухатися тільки вперед. Вчитися важко, проте отримувати задоволення від улюбленої роботи – суттєва винагорода. Ідіть, бажайте, працюйте, і у вас все вийде!».

За матеріалами сайту ХНМУ

■ МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

НА ШЛЯХУ РОЗВИТКУ ДРУЖНИХ ВІДНОСИН

22 березня відбувся візит делегації Посольства Лівану в Україні до Харківського національного медичного університету у складі Надзвичайного та Повноважного Посла Лівану пана Алі Дахера та його помічників – пана Тоні Жемайєля та пана Алі Хай-дара. Гостей супроводжував проректор з науково-педагогічної діяльності та міжнародних відносин Харківської медичної академії післядипломної освіти пан Аббас Каафарані.

Гості зустрілися з керівництвом університету, деканами факультетів з підготовки іноземних студентів, начальником відділу з набору іноземних громадян та представником відділу міжнародних зв'язків.

На початку зустрічі перший проректор з НПР Валерій Капустник привітав почесних гостей у стінах найстарішого університету нашої країни, який має достатньо великий досвід підготовки іноземних студентів, у тому числі й громадян Республіки Ліван. Наразі п'ята частина ліванських студентів навчається саме в нашому медичному університеті. Тому для якісного й успішного навчання такої кількості студентів, безумовно, важливо мати підтримку з боку Посольства.

У свою чергу пан Алі Дахер висловив подяку за прекрасну організацію зустрічі та зазначив, що свій перший візит до Харкова він розпочав саме з медичного університету. Адже, за словами пана Посла, він вивчав багато інформації щодо нашого вишу й знає, що університет акредитований на міжнародному рівні та має великий попит серед ліванської молоді, яка для навчання обирає ХНМУ.

У ході зустрічі обговорювалися питання двостороннього співробітництва та розвитку дружніх відносин між Україною та Ліваном, перебування громадян Лівану в Україні та їхнього навчання в університеті.

Наостаннє делегація ознайомила з історичними експозиціями музею історії ХНМУ.

Валерія Колеснікова,
старший диспетчер відділу міжнародних зв'язків

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ!

ЗНАВЦІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ НАВЧАЮТЬСЯ В МЕДИЧНОМУ ВИШІ

16 березня в Харківській гуманітарно-педагогічній академії голова ХОДА Юлія Світлична привітала переможців обласного етапу двох мовних конкурсів – імені Тараса Шевченка та Петра Яцика.

Вручаючи дипломи кращим юним знавцям української мови, Юлія Світлична відзначила, що ці весняні дні для Харківщини та всієї України є Шевченківськими, адже нещодавно ми відзначали 204-у річницю від дня народження видатного поета. Керівник області наголосила, що наш час є періодом подолання штучно створеного впродовж багатьох століть занепаду національної мови. Державна мова сьогодні є не просто культурою нації, але й запорукою успіху та вдалої кар'єри студентів. Присутніх також привітав поет Віктор Бойко, який прочитав вірші Тараса Шевченка, побажав любити Україну та рідну мову, як любив її великий Кобзар.

Усім переможцям конкурсів вручили відповідні дипломи. Серед них були й студентки нашого університету, яких до конкурсу підготували викладачі кафедри української мови, основ психології та педагогіки (завідувач – доцент Людмила Фоміна).

Щиро вітаємо Дарію Малахову (I медичний факультет, викладач – канд. філол. наук Тетяна Скорбач), яка посіла **II місце** серед студентської молоді на конкурсі ім. Т. Шевченка, а також Анастасію Фадєєву (II медичний факультет, викладач – Антоніна Семашко) за **I місце** у конкурсі ім. П. Яцика.

ДОВІДКА

Цього року в обласному етапі VIII Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді ім. Тараса Шевченка змагалися 292 учасники. Звання переможців вибороли 39 юнаків: 21 школяр, 15 студентів та 3 учні закладів професійно-технічної освіти.

У XVIII Міжнародному конкурсі з української мови ім. Петра Яцика змагалися 280 мовознавців. 45 з них стали переможцями (27 учнів закладів середньої освіти, 12 студентів та 6 представників профтехосвіти).

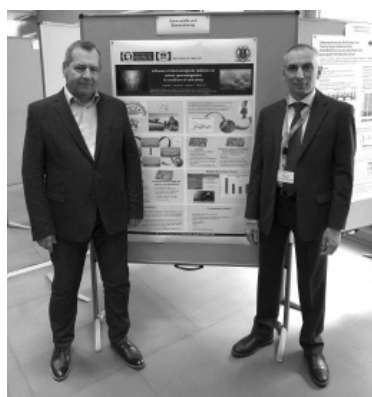
За матеріалами сайту ХОДА

НАУКОВА ЗУСТРІЧ

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО В ГАЛУЗІ МЕДИЦИНИ ПРАЦІ

Сучасний розвиток медицини праці потребує активної міжнародної комунікації з навчально-науковими інституціями інших країн, фахівцями з питань промислової токсикології, професійного вигорання, клінічної медицини оточуючого середовища, у тому числі виробничого.

Таким прикладом є багаторічне наукове співробітництво між Харківським національним медичним університетом та Університетом Отто фон Геріке (м. Магдебург, ФРН). Фахівці кафедр внутрішніх та професійних хвороб, гігієни та екології №2 ХНМУ та кафедри медицини праці медичного факультету Університету ім. Отто фон Геріке знайшли взаємовигідний вектор наукової співпраці, а саме аналітичну систематизацію умов праці, вивчення стану професійного вигорання робітників соціально значущих професій (вчителів, викладачів вишів, робітників швидкої медичної допомоги, банківських працівників), вивчення механізмів сполученої дії екологічних чинників (електромагнітного випромінювання, хімічних чинників, позитивних низьких температур). Результати спільної наукової роботи – це 9 статей в міжнародних фахових виданнях, 15 публікацій у матеріалах симпозіумів та конгресів, 4 особистих доповіді міжнародного рівня. Окремим напрямом співробітництва фахівців України та ФРН стала розбудова такого новітнього наукового педагогічного пласту, як «Клінічна медицина оточуючого середовища». Не тільки сучасні наукові розробки, а й створення нових лекційних і методичних матеріалів, розвиток студентської науки з питань вивчення біологічних механізмів розвитку екологічно-зумовленої патології, посилення ролі екологічної складової підготовки магістрів галузі знань 22 «Охорона здоров'я» – саме так реалізується екологічний вектор міжнародної співпраці.

Поточний рік не став винятком у ефективному використанні міжнародних можливостей для розвитку медицини праці у нашо-

му університеті. З 7 по 9 березня у місті Мюнхен (Федеративна Республіка Німеччина) відбулася 58-а щорічна наукова зустріч німецького товариства професійної медицини та екологічної медицини «58. Wissenschaftliche Jahrestagung der Deutschen Gesellschaft für Arbeitsmedizin und Umweltmedizin e.V.». У ній взяли участь близько 1000 учасників з Німеччини, Австрії та Швейцарії, а також делегація з Харківського національного медичного університету у складі професорів Валерія Капустника та Ігоря Завгороднього. На початку заходу до учасників форуму з привітальним словом звернулися президент DGAUM Х. Дрекслер, голова Державного міністерства охорони здоров'я Баварії Р. Новак, віце-декан медичного факультету МГУ Кір Т. Кірхнер, голова Експертної ради Експонентів щорічної зустрічі DGAUM Е. Рінк та президент конференції П. Анжеер. На цій науковій зустрічі були розглянуті питання прикладної робочої медицини та медицини перевезень, медицини праці та проблем навколишнього середовища, профілактичних заходів у системі охорони здоров'я робітників.

Під час заходу фахівці університету виступили з доповіддю на тему «Influence of electromagnetic radiation on animal spermatogenesis in conditions of cold stress», авторами якої є професор кафедри гігієни та екології №2 Ігор Завгородній, асистент кафедри гігієни та екології №2 Олена Літовченко, професор кафедри внутрішніх та професійних хвороб Валерій Капустник та завідувач кафедри медицини праці медичного факультету Університету Отто фон Геріке м. Магдебург (ФРН) професор Ірина Беккельманн. Крім того, на форумі було представлено ще 4 доповіді з співтворстві з фахівцями із Німеччини з питань розвитку професійного вигорання у робітниках банківської сфери, викладачів шкіл та вишів.

Активну підтримку заходам міжнародного наукового співробітництва надає студентське наукове товариство, члени студентських наукових гуртків кафедр. Так, за останній рік у співтворстві зі студентами було опубліковано 1 статтю з індексуванням у «SCOPUS»; вийшло 8 публікацій у матеріалах Наукової сесії, з них 5 надано студентами гуртка; взято участь у II етапі конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Профілактична медицина» (англійською мовою); проведено підготовку до участі у XXII міжнародному медичному конгресі студентів та молодих учених (м. Тернопіль).

Ігор Завгородній, професор кафедри гігієни та екології №2

ВСЕУКРАЇНЬСКА ОЛІМПІАДА

**ПЕРЕМОЖЦЯМИ СТАЮТЬ
У НАПРУЖЕНІЙ КОНКУРЕНТНІЙ БОРОТЬБІ**

16 лютого на кафедрі інфекційних хвороб традиційно відбувся I етап Всеукраїнської студентської олімпіади з дисципліни «Інфекційні хвороби», що викликало значну зацікавленість у студентів нашого вишу. Адже цього разу кількість учасників, бажаних позмагатися за почесне звання найкращого ерудита й знавця інфекційної патології, стала рекордною за всі роки проведення олімпіад, а саме 38 студентів (I медичний факультет – 14, II – 15 та III – 9) взяли участь у змаганнях.

Для визначення переможців учасники олімпіади мали вирішити конкурсні завдання: 50 типових тестових завдань «КРОК-2» і три клінічні задачі підвищеної складності з результатами лабораторних й інструментальних методів дослідження, у яких необхідно було встановити діагноз, визначити синдроми, тяжкість та ускладнення захворювання, призначити допоміжні методи дослідження, провести диференційний діагноз, розпізнати невідкладні стани

та призначити відповідне лікування.

За результатами змагань у напруженій конкурентній боротьбі переможцями олімпіади стали: Юлія Стоянова (VI курс, II медичний факультет) у підсумку набрала 108 залікових балів та виборола **I місце**; Діана Полікарова (V курс, II медичний факультет), маючи в активі 99 балів, зайняла **II місце**; Катерина Михайлова (V курс, II медичний факультет) з 97 балами посіла почесне **III місце**.

Бажаємо всім учасникам олімпіади нових досягнень та відкриттів у царині медичних знань, а переможцям – гідно представити наш університет під час II етапу змагань, який у травні цього року відбудеться в чорноморській пальмірі – м. Одесі!

Олена Могиленець, доцент кафедри інфекційних хвороб
Віталій Ткаченко, асистент кафедри інфекційних хвороб

ВИСОКИЙ РІВЕНЬ ЗНАНЬ

20 лютого на кафедрі клінічної фармакології та внутрішньої медицини Харківського національного медичного університету вперше було проведено I етап Всеукраїнської студентської олімпіади з дисципліни «Внутрішні хвороби».

У роботі взяли участь завідувачі кафедр терапевтичного профілю та провідні науковці нашого університету. У проведенні олімпіади активну участь брали представники студентського самоврядування Герман Бережний та Олеся Плехова.

Олімпіада проводилася у два тури: теоретичний (відповіді на 50 тестових завдань бази «КРОК-2») та практичний (2 ситуаційні задачі з результатами лабораторних й інструментальних методів дослідження, завдання яких включало визначення синдромів, призначення додаткових методів обстеження, встановлення діагнозу, проведення диференційного діагнозу та обґрунтування лікувальної стратегії).

Студенти показали високий рівень знань, а за результатами змагань переможцями стали: **I місце** – Дмитро Жижера (VI курс, I медичний факультет); **II місце** – Юлія Стоянова (VI курс, II медичний факультет); **III місце** – Катерина Хрипка (V курс, II медичний факультет).

Вітаємо переможців олімпіади та бажаємо їм гідно представити наш університет під час II етапу змагань, який відбудеться у травні цього року в м. Києві.

Ірина Князькова,
в.о. завідувача кафедри клінічної фармакології та внутрішньої медицини

СПІВРОБІТНИКАМИ ХНМУ ОДЕРЖАНО:**Патенти на Винаходи**

1. Спосіб лікування піодермії у хворих на цукровий діабет 2 типу. Автори: **А.М. Дашук, Н.О. Пустова**.

2. Спосіб оцінки активності патологічного процесу порожнини рота при атопічній патології. Автори: **Л.С. Кривенко, Р.С. Назарян, В.В. Гаргін**.

Патенти на Корисні моделі

1. Спосіб оцінки факторів ризику розвитку повторного інфаркту міокарда після перенесеного гострого коронарного синдрому з елевацією сегмента ST та ожирінням. Автори: **К.М. Боровик, Н.Г. Риндіна, П.Г. Кравчун**.

2. Спосіб корекції розладів фолатно-метіонінового циклу у хворих з синдромом Унדיни. Автори: **Ю.Б. Гречанина, С.В. Білецька, В.М. Єлісеєв**.

3. Спосіб моделювання макросомії плоду в експерименті. Автори: **О.В. Гармаш, Г.І. Губіна-Вакулик, Є.М. Рябокочнь**.

4. Спосіб лікування дітей раннього віку, хворих на ешерихіоз

та інфікованих вірусом Епштейна-Барр. Автори: **Є.С. Ольховський, С.В. Кузнецов**.

5. Спосіб кількісної оцінки рівня світлості експресії маркерів при імуногістохімічному дослідженні тканин. Автори: **С.М. Потапов, В.Д. Марковський, Н.Є. Кулішова**.

6. Спосіб кількісної оцінки відносної площі експресії маркерів при імуногістохімічному дослідженні тканин. Автори: **С.М. Потапов, В.Д. Марковський, Н.Є. Кулішова**.

7. Спосіб комбінованої цистектомії. Автори: **О.Ю. Стоян, І.І. Соколова**.

8. Спосіб моделювання інфікованої опікової рани у лабораторних тварин. Автори: **Г.М. Чернякова, В.В. Мінухін, О.О. Вовк**.

9. Спосіб отримання фібриново-серицинової матриці для мезенхімальних стовбурових клітин і їх похідних. Автори: **О.А. Щегельська, В.О. П'ятикоп, О.А. Омельченко**.

Анна Голданська,
керівник служби інтелектуальної власності

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

СУЧАСНИЙ ДОСЛІДНИК В ІНФОРМАЦІЙНОМУ ПРОСТОРІ

Сучасному науковцю для розбудови власного бренду доводиться орієнтуватися у значній кількості ресурсів, стосунків, соціальних мереж та сервісів, відслідковувати тренди у науковій комунікації, одночасно з цим – проводити наукові дослідження та публікувати їх результати. Саме тому варто зосереджувати свої зусилля на тих ресурсах, що дають найбільш релевантні результати.

Надійним помічником у розвитку інформаційної культури автора-науковця завжди є Наукова бібліотека університету. В цьому році, наприклад, вже було проведено два методичних семінари для аспірантів першого року навчання з циклу щорічних заходів для молодих вчених.

Так, 5 лютого відбувся семінар «Публікаційна кар'єра науковця: наукометричний підхід». Захід відкрила директор Наукової бібліотеки Ірина Киричок, яка наголосила на питаннях, що висвітлюють актуальні проблеми публікаційної кар'єри на засадах наукової доброчесності. З вітальним словом до слухачів звернулася також Наталя Куфтеріна, кандидат медичних наук, доцент кафедри внутрішніх та професійних хвороб, голова рад молодих вчених ХНМУ, МОЗ, ХОДА, радниця голови ХОДА.

Як написати наукову статтю, якою мають бути її структура, обсяг, посилання тощо, на що звернути увагу, аби статтю прийняли до впливового журналу, як уникнути небезпеки щодо академічного плагіату чи публікації у псевдонаукових виданнях – про це та інше йшлося у доповідях-презентаціях. Зокрема, про ключові моменти публікаційної активності науковця доповіла Ірина Киричок, директор Наукової бібліотеки університету. На дотримання етики наукових публікацій увагу присутніх звернула заступник директора з інформаційних технологій.

Семінар, що пройшов 19 лютого, було присвячено можливостям пошуку надійних інформаційних ресурсів для медичної науки та освіти. Відкрив захід проректор з наукової роботи ХНМУ Валерій М'ясоєдов. Він акцентував увагу тих, хто тільки розпочинає шлях в науку, на питаннях академічної доброчесності, важливості дотримання етики наукових досліджень та публікацій. З надійними зарубіжними ресурсами учасників ознайомила Оксана Красюкова, зав. відділом літератури іноземними мовами. Про вітчизняні е-ресурси та особливості стилів оформлення наукових праць, зокрема Vancouver Style, який рекомендований для використання у медичних науках, розповіла Світлана Кравченко, зав. інформаційно-бібліографічного відділу.

У цілому семінари пройшли в робочій атмосфері. Було також обговорено перспективи подальшої співпраці Наукової бібліотеки з молодими вченими та визначено деякі нові теми для спільного розгляду.

Тетяна Павленко, заступник директора НБ ХНМУ з інформаційних технологій

ЖИВАЯ ПАМ'ЯТЬ ИСТОРИИ

(к 50-летию музея истории ХНМУ)

С любовью к alma mater

Продолжаем знакомство с экспозицией музея истории. Представляем вниманию читателя отдельные фотографии, посвященные 20-м гг. XX в.

Из книги отзывов

«С огромной любовью к своему институту, интересом, воспоминаниями – посетил этот исторически значимый уголок, созданный людьми, преданными истории медицины, Отечеству!

С гордостью понимаю, какой огромный вклад в развитие медицинской науки внесла школа харьковских ученых-медиков во всем мире.

Как бывший студент ХМИ, выражаю огромную благодарность сотрудникам музея, которые взяли на себя ответственность донести будущим поколениям медицинских работников – как все это было!... после Гиппократы...

Здоровья Вам и счастья.

С уважением Борис Снитка, выпускник 1976 г.»

Диплом Харьковской медицинской академии

Первый прием на рабочий факультет ХМИ, 1923

Проф. И.В. Кудинцев с преподавателями и студентами в хирургической клинике

Рабочее место студента на кафедре судебной медицины (созданное проф. Н.С. Бокариусом)

ЛИТОВСЬКИЙ ДОСВІД СТУДЕНТІВ НАШОГО ВИШУ

Усім відомо, що студенти, зазвичай, особливо завзято прагнуть життєвих змін, мають жагу до пізнання нових світів. Перш за все, це стосується основного нашого обов'язку, а саме – навчання. Нам стало в нагоді бути учасниками програми за обміном та навчатися впродовж осіннього семестру 2017/2018рр. у Вільнюському університеті (Вільнюс, Литва). Скажемо без перебільшення, ми вважаємо, що нам безмежно пощастило бути обраними до програми.

Наше життя у Вільнюсі почалося з так званого «orientation week», тобто тижня адаптації, протягом якого ми мали нагоду познайомитися з університетом, програмою навчання, громадськими організаціями, студентськими спільнотами. Урочисте відкриття здійснювалося в актовій залі. Перед нами виступали представники ректорату й деканатів. Також для всіх іноземних студентів було проведено екскурсії містом та 6-годинний курс литовської мови, необхідної для «виживання». Саме таку назву було закріплено за курсом організаторами. Проте, як виявилось пізніше, більшість населення Литви володіє російською мовою, що суттєво полегшувало наше життя. За кожним студентом було закріплено ментора – волонтера, що допомагав вирішити повсякденні справи. Він радо зустрів нас, розповів основні «правила» та впродовж усього часу підтримував з нами дружнє спілкування. Листування з ним ми ведемо й досі.

З другого тижня почалося навчання. Загалом було 4 іноземні групи, тобто усього близько 60–70 іноземних студентів на III курсі. Обирали групу, у якій ми хотіли навчатися, можна було самостійно, таким чином обираючи й певний розклад занять. З нами в групі були переважно німці, бо вступити до університету в Литві легше, ніж в Німеччині, також з нами навчалися громадяни Польщі, Білорусі, Ізраїлю, Англії. До речі, серед наших одногрупників ми знайшли друзів, з якими спілкуємося і зараз. Ми відносно швидко адаптувалися, навчалися із задоволенням і величезним інтересом.

Звичайно, українська та литовська системи освіти відрізняються. Наведемо деякі визначні особливості навчання у Вільнюському університеті.

Перш за все, важливо зазначити, що процес навчання комп'ютеризований. Кожен студент має свій власний пароль до сервісу зберігання інформації на сайті факультету. На цьому сайті кожен педагог викладає навчальний план, перелік посібників, якими вважає за потребу користуватися, та текст власних лекцій. Значна увага тут приділяється самостійній підготовці, тож студент має змогу самостійно розподіляти свій час, оцінювати обсяг матеріалу, який потрібно опанувати. Також практикується відеозапис лекцій. Це інновація для Вільнюського університету на зразок західних тенденцій. Протягом нашого навчання студентам пропонувалася лише одна лекція такого формату. Скажемо відверто, це виявилось корисним, адже в такому вигляді ми могли слухати й переслуховувати лекцію, повертаючись до незрозумілих деталей. Проте, з іншого боку, ми не мали можливості спілку-

ватися з викладачем безпосередньо, що ускладнювало наше навчання. Присутність на лекціях не перевіряється, їх можна відвідувати за власним вибором. Таким чином, навчання перш за все базується на індивідуальних прагненнях кожного студента.

Лекції доступні, докладно пояснюються найбільш важливі питання, більшість матеріалу зображено у схемах та таблицях. Проте маємо зазначити, що для опанування матеріалу лекції недостатньо. У студента є можливість широкого вибору додаткового матеріалу задля більш детального розуміння теми. Ми мали доступ до найсучасніших підручників, які отримали в бібліотеці.

Навчальна бібліотека заслуговує на окрему увагу. Це справжня гордість університету. Величезна, побудована на сучасний лад, за європейськими зразками, має 5 поверхів і двоповерхове книгосховище. Це найпотраємніше місце для багатьох студентів, адже тут створюється по-справжньому робоча атмосфера, що дозволяє ефективно навчатися. Вражає абсолютно автоматизована система знаходження й подачі книжок. На комп'ютері студент має ввести назву та автора підручника, який буде доставлений у будь-яку точку бібліотеки за допомогою спеціального пристрою менше ніж за 5 хвилин. Однак розташована вона далеко від центру міста й має небагато літератури для студентів медичного факультету.

Для контролю за якістю знань використовуються тести, що пропонуються студентам після вивчення певної кількості тем або всього курсу загалом. Питання в тестах різноманітні й багатогранні, вимагають творчих підходів, вміння аналізувати, узагальнювати та в більшості випадків мають декілька відповідей. Тести в основному перевіряються онлайн на сайті університету. Нас вразило, що під час оцінювання студент часто не має безпосереднього контакту з викладачем, воно ведеться об'єктивно – за результатами комп'ютерних тестів. Це стосується таких предметів, як патологія, радіологія, загальна хірургія. Пріоритет надається стилю навчального спілкування і партнерства з викладачем. Характерною для такого спілкування є атмосфера гумору та нестандартності. Практикується обговорення одержаної інформації, створюються ситуації для дискусії. Як правило, це проходить дуже жваво.

Маємо сказати, що велика увага приділялася семінарам, які часто дозволяли певною мірою наблизитися до лікарської практики. У рамках курсу пропедевтики внутрішньої медицини особливо запам'яталася можливість безпосередньо спілкуватися із хворими, практикуватися у визначенні попереднього діагнозу. Також ми мали доступ до мікробіологічної лабораторії, де протягом кожного семінару проводили досліди. Лабораторія добре обладнана на сучасний зразок. Майже кожен студент має можливість працювати з окремим мікроскопом.

Незвичним для нас було те, що медичні халати студенти зобов'язані надягати тільки в лікарнях, під час контакту з хворими та в лабораторіях.

Хочеться згадати й подорожі, які на нас очікували. ESN запропонував одразу декілька подорожей до різних країн. Безпосередньо Литвою, до Латвії, Естонії і навіть Лапландії на вибір. Ми вирішили, що поїдемо до Клайпеди, у Ригу та Таллінн. Подорожували ми великими гуртами разом з менторами та екскурсоводами, що зробило наші мандрівки більш змістовними. Ми були приємно здивовані тим, що нам вдалося побачити море восени й навіть декілька разів скупатися! І хоч це були подорожі лише на вихідні, ми залишилися вдячними за таку можливість.

Наприкінці хочеться сказати, що це був для нас позитивний досвід як у навчанні, так і в ознайомленні з іншою культурою. На згадку про Литву ми привезли лише добрі спогади, поглиблені знання та посмішки нових друзів. Тепер із радістю повертаємося до рідного університету, сповнені натхнення вчитися на шляху до нових успіхів.

Ксенія Зуб та Кирил Широков, II медичний факультет

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ГРА

«НАЙРІДКІСНІШИЙ» ВИЯВЛЯЄ ЗНАННЯ З ОРФАННИХ ЗАХВОРЮВАНЬ

28 лютого – Міжнародний день боротьби з орфанними захворюваннями. Саме в цей день Рада Студентського наукового товариства провела інтелектуальну гру «Найрідкісніший».

Команди мали змогу продемонструвати свої знання з орфанних захворювань у 3 турах гри. Протягом місяця на нашій сторінці у Facebook була представлена інформація щодо рідкісних захворювань, яка допомогла командам пройти всі етапи.

За підсумками інтелектуальних змагань переможцями стали такі команди:

I місце – «Золотые фонендоскопы».

II місце – «Ce La Vie».

III місце – «Скарг немає» та команда «19».

Вітаємо переможців, бажаємо нових наукових досягнень та чекаємо всіх на наступній грі!

БРЕЙН-РИНГ У СТИНАХ НАШОГО ВИШУ

16 березня в ХНМУ за ініціативою Студентського наукового товариства відбулася інтелектуальна гра "Brain ring".

Завдання були важкі, проте вражали своєю оригінальністю та неординарністю, особливо категорія «Медіа», де були представлені уривки з пісень, фільмів та книг. Кожна команда брала собі питання з 9 категорій та трьох рівнів складності. Представники отримували на початку гри 7500 гральних монет, які вони витрачали на питання різної складності та різної вартості. Якщо команда відповідала невірно, інші команди мали змогу використати цей шанс та заробити собі додаткові монети за допомогою правильної відповіді. За правилами гри перемогу отримала команда, яка перша набрала 15 балів.

Отже, нашими переможцями стали:

I місце – команда "Breaking Point".

II місце – команда «Золотые фонендоскопы».

III місце – команда «Красный кот».

Усі переможці отримали подарунки та були нагороджені дипломами.

За матеріалами Студентського наукового товариства

«МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ» – ВІД ІСТОРІЇ ДО СУЧАСНОСТІ (ДО 90-РІЧЧЯ ГАЗЕТИ)

О ЧЕМ ПИСАЛА ГАЗЕТА В 30-Е ГОДЫ ПРОШЛОГО ВЕКА

В экспозициях музея истории ХНМУ представлены отдельные номера университетских газет разных лет как яркое свидетельство институтской жизни того или иного ее периода.

Есть среди них и номера 30-х годов прошлого века, первых лет существования созданной в 1928 году газеты «Рефлекс», которая впоследствии стала носить название «За радянського лікаря» и хорошо известна нам в облике современной «Медицинский университет». К сожалению, не все ее номера сохранились до наших дней, но даже и не в полном объеме газетные публикации свидетельствуют о том, что газета всегда пользовалась популярностью как у студентов, так и у преподавателей, всегда расценивалась как средство в работе по повышению авторитета в то время Харьковского медицинского института.

Что же волновало читателей и корреспондентов газеты «За радянського лікаря» в первый период ее существования – в 30-е годы прошлого века?

Самой главной темой, которую постоянно в той или иной степени затрагивали студкоры, была учеба, ее качество, повышение культурного уровня студенчества, развитие студенческого научного общества и т.п. Это были статьи-отчеты, статьи-анализы состояния дел, статьи-размышления, статьи-призывы и, конечно, критика и самокритика. Об этом говорят сами названия: «Роботу СНТ на вищій щабель» (№13 за 1935г.), «Що ви зробили для забезпечення якості сесії, т.т. професори, викладачі, студенти?» (№ 13 за 1934г.). «Яка ваша думка про досвід кафедри хірургії №2?». Стаття «Велике досягнення товариша Величко від «хвостів» до 100% «Добре»

(№16 за 1934г.) знакомит нас с бывшим беспризорником и воспитанником детдома, который нашел в себе силы добиться успехов в учебе, расстался с задолженностями и стал успевать на «хорошо» (по-украински «добре») даже по таким немислимо трудным для него предметам, как анатомия и немецкий язык. Широкий отклик среди студентов и преподавателей, судя по публикациям, вызвала статья студента В. Унру «Любити свою професію» (№29 за 1936г.).

На страницах газет встречаем фамилии студентов, аспирантов, ставших впоследствии широко известными деятелями в мире высшей медицинской школы. Сообщалось, например, что на первую Всеукраинскую конференцию молодых ученых (№29–30 за 1934г.) от ХМИ направлялись Д.И. Головин – впоследствии зав. кафедрой общей гигиены Черновицкого медицинского института, Я.П. Скларов – в дальнейшем зав. кафедрой нормальной физиологии и проректор Львовского медицинского института, П.Л. Шупик, который в послевоенные годы в течение 16 лет возглавлял Министерство здравоохранения Украины. И эти примеры можно было бы продолжить.

Много внимания уделялось в то время профориентационной работе, что, к слову сказать, актуально и в наше время. Профессора и преподаватели выезжали в города и районы, выступали с лекциями и приглашали поступать в ХМИ. Студенты совершали агитпереходы (Харьков-Севастополь, №35–36 за 1935г.), велопробеги (Харьков-Саратов, №26–27 за 1936г.), шлюпочные походы (Харьков-Ахтырка, №31 за 1940г.), в ходе которых встречались с молодежью, рассказывали о родном институте, становясь живой рекламой своего вуза.

Много в газете было статей с критикой различных недостатков, что в очередной раз подтверждает значение газеты в тогдашней жизни института. Нам кажется, кое-что из того времени неплохо было бы использовать и в настоящем.

Жаннета Перцева, директор Народного музея истории ХНМУ

ДО МІЖНАРОДНОГО ДНЯ РІДНОЇ МОВИ

МОВА – ДУША НАРОДУ

Щороку 21 лютого світова громадськість відзначає Міжнародний день рідної мови, що був встановлений у листопаді 1999 року на XXX сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО з метою захисту мовної й культурної багатоманітності.

Історія свята, на жаль, має трагічний початок. 21 лютого 1952 року в Бангладеш пакистанська влада жорстоко придушила мітингувальників (переважно студентів), які висловлювали свій протест проти урядової заборони на використання в країні своєї рідної бенгальської мови. Після проголошення незалежності Бангладеш у 1971 році цей день відзначають у країні як день мучеників, вшановуючи пам'ять загиблих за рідну мову.

За даними ЮНЕСКО, у світі існує близько 6000 мов. Майже половині з них загрожує зникнення. На думку фахівців, це трапляється в тому випадку, коли з будь-якої причини мову перестають вживати та вивчати більше 30% її носіїв. Лише в Європі небезпека загрожує 30 мовам, а 13 із них перебувають на межі зникнення.

В Україні живе понад 130 національних меншин – носіїв 79 мов. Згідно зі статтею 10 Конституції України «Державною мовою в Україні є українська мова». У нашій країні рідній мові присвячене свято – День української писемності та мови, яке щороку відзначається 9 листопада, у день вшанування пам'яті Преподобного Нестора-Літописця – послідовника творців слов'янської писемності Кирила і Мефодія.

«Чим більше мов знає людина, тим більше вона людина... Цей крилатий вислів існує вже досить давно, і він неймовірно правдивий... Однак скільки б людина не знала мов, завжди буде одна особлива мова... Рідна мова! І насправді, вона може бути тільки одна!»

Для кожної людини є своя рідна мова. Вона не залежить ані від національності, ані від місця народження. Рідною мовою стає тоді, коли людина спілкується нею все життя й при можливості вибору завжди вибере її, свою рідну мову».

Сгор Ярославський

«Є такий вислів, що рідна мова – це та мова, якою ти міркуєш, і я згодна із цим. Неважливо, у якій країні ти будеш жити, якою мовою будеш спілкуватися з іншими людьми. Важливо, яка мова в тебе в серці, бо це твої думки та почуття, твої наміри та прагнення, адже ти наодинці з собою розмовляєш своєю мовою, рідною для тебе. Я вважаю, що рідну мову потрібно цінувати, любити, бо мова – це частина тебе».

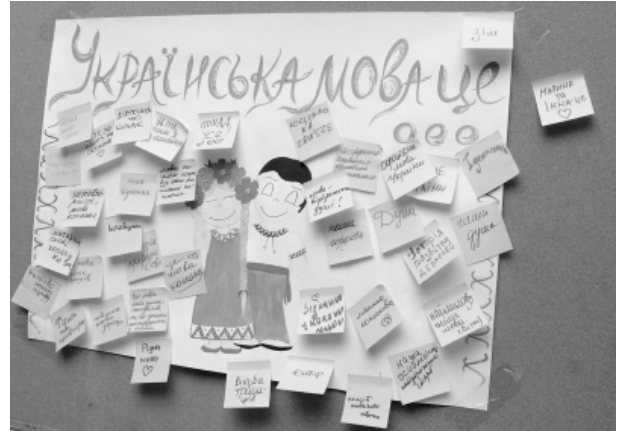
Вікторія Ткачова

«Мова – це душа народу, і я пишаюсь, що я та мої рідні мають український дух. З перших днів життя дитина чує рідну мову від матері, підрастаючи, повторює свої перші слова. Цей скарб безцінний і не має бути втраченим. Українська мова – співуча, мелодійна, солодка. Недарма мова України займає на п'єдесталі третє місце у світі за своєю красою, милозвучністю. Неповторна мова увібрала щебет птахів, запах вишневого цвіту, барвінку. Вона оповита неймовірністю природи: гомоном лісів, полів, рік і морів нашої землі.

21 лютого – Міжнародний день рідної мови, і я вважаю, що в це свято кожен повинен замислитися про безцінність золоті скарбниці свого народу».

Вероніка Назаренко

«Мова... Таке маленьке слово, але для мене воно відіграє велику роль у житті. Я дуже люблю українську мову. На мій погляд, мова – це безцінний скарб народу, найдорожча спадщина. Саме українською мовою розмовляли мої діди й прадіди. За весь час існування було багато спроб її знищити, але вона вистояла.

Я не розумію людей, які зневажають українську мову. Я вважаю, що ми повинні пишатися нашою мовою. Як тільки не називали її поети: і барвінковою, і калинковою, і солов'їною. Я гадаю, що кожен зі мною погодиться: українська мова – прекрасна».

Ольга Соломаха

«Колись я прочитала у творі Ліни Костенко, що є таке поняття, як «шароварний патріотизм». Він означає тільки «показувати любов до рідної мови, держави й традицій. На превеликий жаль, більшість українців саме такі «патріоти». Себе ж я не можу віднести до цієї групи. Навпаки, я мовчки буду вболівати за країну, молитися й мислити українською, але ніколи не буду нав'язувати свою точку зору іншим. «У кожного своя доля і свій шлях широкий», – писав видатний поет Т.Г. Шевченко. Дійсно, кожен з нас має вибір, якою мовою спілкуватися. Я вільно спілкуюся п'ятьма мовами, але своїх дітей я буду привчати до мовного патріотизму».

Анастасія Павлій

«Мова – це не просто засіб людського спілкування, це те, що живе в наших серцях. Саме ми, заради прийдешніх поколінь, повинні зберегти й шанувати мову, як це робили наші предки. Міжнародний день мови був встановлений з метою вшанування пам'яті загиблих захисників бенгальської мови, коли 21 лютого 1952 року жорстоко розстріляли студентів-демонстрантів.

Любіть і шануйте рідну мову, вона наш найдорожчий скарб».

Ольга Перерва

«Я пишаюсь і плекаю кожне слово рідної мови, яка передана нам у спадок від наших предків. Треба вивчати, розвивати, берегти свою мову, бо без неї народ перестає бути самостійним, незалежним і багатим».

Валерія Шейкіна

«Своє есе я хотіла б розпочати зі слів Мойсея Фішбеяна «Українська мова – богиста, богодана, богообрана». Мені дуже подобається цей вислів, адже я вважаю, що рідна мова дається народом Богом. Наша мова на своєму шляху існування пройшла крізь важкі випробування. Українцям забороняли писати, говорити, видавати книги рідною мовою... Друкували різні розпорядження, такі як Валувський циркуляр (1863 р.), Емський указ (1876 р.), у яких хотіли витіснити українську мову з культурної сфери. Проте завдяки наполегливості нашого народу українська мова існує в сучасному світі. На сьогоднішній день в Україні не всі люди розмовляють рідною мовою, але я сподіваюсь, ні, я вірю, що незабаром усі люди, які мешкають на території України та за її межами, будуть володіти цією чарівною мовою. Адже наша мова така мелодійна, чарівна, лагідна, така рідна...».

Діана Зінов'єва

«У кожного народу є своя мова, вона для нього найрідніша й найдорожча... Наш народ не одне століття боровся за рідну мову, за те, щоб вона стала державною. Українська мова не зникла, бо люди берегли її, як перлину, щоб колись заговорити нею на повний голос. Тож любіть свою мову та оберігайте її! Адже мова – це свого роду душа народу: немає мови – немає народу».

Тахміна Амідова

«На мою думку, «рідну» мову нам нав'язують. Я не вважаю українську мову своєю рідною. Усе своє життя розмовляю російською мовою, як і більшість людей в Україні, але після 2014 року люди намагаються відзначитись тим, що вони розмовляють державною мовою. У кожного є своя думка й кожний розмовляє тією мовою, котрою звик розмовляти. Кожна мова важлива та цінна, не потрібно її нав'язувати всім, бо кожен має право розмовляти тією мовою, якою йому зручніше».

Еміль Тенішев

«Сьогодні шість тисяч мов знає наша планета, але половина з них знаходяться на стадії зникнення. Чи не буде соромно нашому народу, який має значний «клаптик» землі у Європі, позбутися можливості розмовляти «по-солов'їному»? Є пропозиція влаштувати «мовні» флешмоби на знання української мови. Один раз на рік журналісти по всій країні будуть брати міні-інтерв'ю в перехожих, ставлячи питання щодо спілкування українською мовою: орфографії, культури, перекладу з російської на українську, тлумачення слів. За правильні питання та відповіді давати нагороду: солодощі чи фрукти. Я гадаю, що це буде можливістю навчити людей не забувати про значення рідної мови».

Марія Тюпонник

«Я приїхав з Йорданії, моя рідна мова – арабська. Я знаю ще англійську. Знання декількох мов, крім своєї, вважаю за не-

обхідне. І чим більше людина знає мов, тим більше в неї можливостей. Деякі люди вивчають мову тому, що їм потрібно це для роботи, інші подорожують за кордоном. Усі, хто знає багато іноземних мов, можуть розмовляти з людьми з інших країн, читати твори зарубіжних авторів, що розширює їх кругозір. У наші дні іноземні мови відіграють важливу роль: ми живемо в такий час, коли все ширше розвиваються зв'язки з різними країнами й народами, незалежно від того, яку професію ми оберемо після закінчення школи, у якій сфері медицини будемо працювати».

Ал Хатіб Мухаммад

«Моя рідна мова – арабська. Я знаю, крім арабської, ще англійську мову, зараз вивчаю іспанську. Я приїхав із Палестини. Для чого потрібно вивчати мову? Чим більше ви навчаєтеся, тим більше ви усвідомлюєте. Чим більше про мови ви довідаєтеся, тим більше ви зрозумієте. 21 лютого – це важливий день, тому що це день захисту мов».

Яссеін Нур Алдсан Муса

«Моя рідна мова – арабська. Крім арабської, я знаю ще англійську мову, зараз вивчаю українську мову. Я приїхав з Палестини. Чим більше я буду знати мов, тим більше отримаю знань. Міжнародний день мови важливий для збереження мови та захисту від втрати, тому 21 лютого – це час згадати минуле й культуру народів».

Абдужуда Абдалкадер

«Я приїхала з Марокко. Моя рідна мова – арабська. Також знаю ще французьку, англійську й російську, зараз вивчаю українську. Потрібно вивчати багато мов для того, щоб познайомитися з новими культурами. Усі люди світу святкують Міжнародний день рідної мови 21 лютого для того, щоб оцінити значення рідної мови для кожного з нас».

Іфкурін Іман

«Моя рідна мова – узбецька. Я ще знаю англійську, російську та українську мови. Людині потрібно знати багато мов, щоб розуміти мову тієї країни, у якій вона знаходиться. Знання декількох мов дає перевагу в багатьох сферах, наприклад, якщо ви хочете зробити бізнес з іноземними компаніями, то знання мови допоможе вашій справі».

Махмудов Умід

«Моя рідна мова – це арабська. Я знаю, крім арабської, ще англійську мову, зараз вивчаю українську. Я приїхав з Йорданії. День мов є важливим – він нагадає людям про їх культуру».

Алсахурі Мухаммад

ДО ДНЯ УКРАЇНСЬКОГО ДОБРОВОЛЬЦЯ

ВШАНОВУЄМО МУЖНІСТЬ ЗАХИСНИКІВ

Свято відзначається саме у цей день у зв'язку з подіями 2014 року. Тоді 500 перших добровільних бійців Самооборони Майдану прибули до тренувальної бази у Нових Петрівцях поблизу Києва, щоб пройти військову підготовку для подальших бойових дій. Це були перші кроки добровільного батальйону. Саме завдяки їм стало можливим провести мобілізацію і підготувати гідну професійну зміну.

Свято встановлено рішенням Верховної Ради України від 17 січня 2017 року. День відзначається з метою вшанування мужності та героїзму захисників незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України, сприяння подальшому зміцненню патріотичного духу в суспільстві, посиленню суспільної уваги та

турботи до учасників добровільних формувань і на підтримку ініціативи громадськості.

Завдяки відданості та патріотизму добровольців вдалося озброїти армію, збільшити кількість добровільних батальйонів до 40, більшість з яких згодом перетворилися на військові частини силових структур.

Валерія Шимко,
II медичний факультет

ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ КОБЗАРЯ

«ЙОГО ПОЕЗІЇ ЖИВУТЬ У НАШИХ СЕРЦЯХ»

*І милосердному молюсь,
Щоб ви лихим чим не згадали...*

Т.Г. Шевченко

9 березня вся світова громадськість відзначила 204-у річницю від дня народження легендарного поета, художника, громадського й політичного діяча, національного героя та символу України – Тараса Григоровича Шевченка. Його називають «одним із останніх народних співців», а його вірші – безпосереднім продовженням народної поезії. Донині ніхто з поетів не відобразив у своїх творах таку жагу до свободи та життя, невичерпну любов до України та українського народу.

З біографією Кобзаря ми починаємо знайомитися змалку та продовжуємо це робити протягом усього шкільного навчання. Проте життєвий шлях митця здається невичерпним. Тому давайте згадаємо деякі факти з життя й познайомимося з посвяченням Тараса Григоровича. Саме його вважають основоположником літературної української мови. У дитинстві митець отримував освіту лише протягом двох років у церковно-приходській школі. Шевченко завжди був «душею компанії», швидко привертая до себе увагу, міг легко розсмішити оточуючих та вмів знаходити до всіх правильний підхід. Можливо саме тому, попри свої патріотичні переконання, він товаришував з багатьма знатними росіянами. У повсякденні Кобзар надавав перевагу всьому українському: духмяному чаю на травах, справжньому українському борщу, який затертий пшонцем і заточений старим салом, вареникам із сиром та галушкам. Щодо дитинства, то, напевно, найяскравіша істо-

рія про те, як хлопчик-мрійник Тарас пішов шукати залізниці стовпи, що підпирають небо, і заблукав у полі. Мало хто знає, що більшість своїх повістей Шевченко написав, коли перебував у засланні в Оренбурзі. Тоді йому заборонили займатися творчістю, але він ігнорував це і продовжував плідно творити. Останні дні свого життя Тарас Григорович провів у Петербурзі.

Величну постать пророка та провідника українського народу Тараса Шевченка вшанували ще за життя, а після смерті його день народження супроводжується урочистими заходами по всій Україні. Саме ці березневі дні ми називаємо Шевченківськими і вклоняємось Кобзареві. У Львові щорічно проводять конкурс двійників Шевченка, а у Києві – традиційне вручення Національної премії імені Шевченка, у якому бере участь Президент України.

Поезії Тараса Шевченка перекладені приблизно ста мовами світу, його зображення є на державних грошових купюрах, на його честь встановлюють численні меморіальні таблички та пам'ятники, називають вулиці, школи, університети та засновують премії. Постать великого Шевченка не залишає нікого байдужим і до сьогодні, тому Кобзар та його поезії живуть у наших серцях та тривожать нашу душу.

*Тетяна Свентозельська,
студкор (II медичний факультет)*

СВІТОВА ВЕЛИЧ
ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Щедра й невичерпно родюча українська земля подарувала вселюдському сузір'ю генія, невгасимого Світоча – Тараса Шевченка. Його поява як поета і художника, митця і борця, що став символом української нації, була зумовлена всім ходом історичного і духовного розвитку України з її тривалою, сповненою драматизму, героїчною боротьбою за волю. У кожній державі є свої символи. Виявляється, символом країни може бути й людина. Тож як не сказати про те, що Україні з цим несказанно пощастило?

Більш ніж двісті років тому народився кріпосний хлопчик, якого батьки назвали Тарасом, що означає «бунтар». Чи могли уявити його батьки, ким він стане для свого народу, літератури, мистецтва? Поміраючи, батько Григорій Шевченко не залишив сину Тарасу спадщини, адже, мабуть, на якомусь інтуїтивному рівні відчував, що на Тараса чекає доля зовсім інша, ніж на його братів та сестер. А Доля вголовила Шевченку важкі життєві випробування та славу, тільки не прижиттєву, а славу після смерті... У чому ж велич поета, і не тільки в Україні, а й в усьому світі?

Кожен цивілізований народ має своїх поетів, що стоять біля витоків національної писемності, літературної мови, просвіти, самосвідомості тощо, поетів подеколи просто геніальних, шанованих у цілому світі. Та чи кожен поет відтворює в собі й своїх творах якість всього народу? Тарас Шевченко – чи не єдиний серед світочів людства, хто мав цілковите право сказати про себе: «Історія мого життя становить частину історії моєї Батьківщини».

Завдяки Шевченку всі ми знаємо, що «у своїй хаті – своя правда, і сила, і воля». Він звулканив слова, записані заборизькою кров'ю і зорані кріпацьким плугом, які тепер знає весь світ. Пам'ятники Тарасові Григоровичу є в двадцяти країнах світу, а його «Кобзар» перекладено ста п'ятдесятьма мовами. Це поет, який пов'яже й об'єднує різні культури, мови, політичні погляди.

Шевченко – як явище велике й вічне – невичерпний і нескінченний. Волею історії він ототожнений з долею України, і разом з її буттям продовжується нею, росте й розвивається в часі, в історії, і нам іще довго йти до його осягнення. Наш земляк – наша гордість!

Анастасія Баскакова, студкор (II медичний факультет)

Шевченко сьогодні.
Шевченко завтра.
Шевченко завжди

*За горами гори, хмарою повіти,
Засіяні горем, кровію политі...*

Я сідаю в перший вагон. Надвечір'я. Біла вікна. Тільки-но чути голос провідника. Не для мене. Я вже нічого не чую. З двадцять третього вересня пройшло немало часу, але й досі його образ у мене перед очима.

Кобзар. Я пам'ятаю день, коли вперше відкрила свій світ його світові. День, коли його розум став моїм розумом. День, який перевернув мою свідомість. Я відкрила збірник віршів Прометей. Відчула перші рядки. Вони орлиним дзьобом безжалісно клювали моє серце. Мені не сподобалося. «Жахливо», – ледве промовила я. Як можна писати вірші, які роблять людям боляче?

Твори пронизують, як стріли. Автор чекає, спостерігає зі сторінок так, як зараз провідник стоїть біля вікна й дивиться на пасажирів, чекаючи, коли хтось замовить чай. Я їду далі. Якомога далі від себе. Тарас так і не залишив мене. Уявляєте, книги немає, а Шевченко є. Він є назавжди в моєму серці. Він зробив мені боляче й вирішив залишитися. Можливо, Тарас хоче ще щось мені сказати. Чи є другий шанс у житті?

На станції. Я швидко виходжу з поїзда, сідаю в тролейбус. Діє кілька хвилинок. Дім. Не роздягаючись, я відкриваю шафу. Непереборна сила оволоділа мною. Ще ніколи в житті мені так не хотілося читати. Саме так. Кровожерливо, нерозбірливо шукати істину в словах його. Мабуть, світ не такий жахливий, яким здається на перший погляд. Можливо, треба просто перегорнути сторінку.

Світло. Дуже яскраве. Воно осяяло мене. Поїзд, провідник, голі дерева. Сонце серед пустелі.

Шевченко сьогодні. Шевченко завтра. Шевченко завжди. Листя рано чи пізно покине дерево, а кобзареве слово залишиться з нами назавжди. Воно – сумне, радісне, гірке. Воно – вічне. Замислюйтеся над сенсом життя за книгою Шевченка.

Дякую тобі, мій провіднику!

Софія Бойко, студкор (IV медичний факультет)

ОЛЕСЬ ГОНЧАР: ЛЮДИНА, ЯКА ЗМОГЛА СТАТИ ВІЛЬНОЮ

Письменник Олесь Гончар народився в незалежній Україні 3 квітня 1918 року. Власне, він фактично був її ровесником. Дитячі роки його припали на добу українського національно-визвольного відродження, юнацтво – на час, коли те відродження стало розстріляним. Без лапок, які інколи ставлять, говорячи про це. Юність – фронт, полон, знову фронт. Йому дуже пощастило: він повернувся додому живим і не зламанним духовно, а лише привченим Системою ховати свої справжні думки, натомість говорити те, що від тебе хочуть почути.

Олесь Гончар

Але... Волею долі в Гончарові ще в сталінські часи просто-таки вибухнув справжній письменницький талант. Наявність такого таланту визнавали навіть найприскіпливіші критики мистецтва соцреалізму із числа емігрантів, наприклад, літературознавець Іван Кошелівець. Проте, як зауважував Кошелівець, цей талант міг проявити себе лише в описаннях якихось дрібних епізодів, особистих переживань героїв, замальовках природи чи батальних сценах. У всьому іншому Гончар був змушений чинити й писати так, як належало радянському літератору. Цю духовну й душевну роздвоєність молодого митця наочно засвідчили опубліковані вже після його смерті щоденники, як фронтіві, так і доби «розвинутого соціалізму». Наодинці із собою Гончар постає як людина, що вірить у Бога (хоч і не є воцерковленим християнином).

Був у біографії Гончара злет на вершини офіційного визнання. Як писав довідник доби «розвинутого соціалізму», «О.Т. Гончар з 1959 до 1971 року очолює Спілку письменників України, багато разів обирається до Секретаріату правління Спілки письменників Союзу РСР. Нині – голова Українського республіканського комітету і член Всесоюзного комітету захисту миру. Комуніст О.Т. Гончар був обраний делегатом XXV і XXVI з'їздів КПРС, він – кандидат у члени ЦК КПРС. Депутат Верховної Ради СРСР 6–9 скликань. За визначний внесок у розвиток радянської літератури в 1978 році О.Т. Гончару присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці. О.Т. Гончар – академік Академії наук УРСР». Довідник писав правду. Але далеко не всю.

Головне, що не всі романи й повісті письменника виявилися художньо вдалимими навіть за читацькими мірками тих часів. Суто соціалістичними були повісті «Земля гуде» та «Микита Братусь», а історико-революційна романна дилогія «Таврія» і «Перекоп» взагалі мало надавалася до читання. Але на початку 1960-х фактично автобіографічний роман «Людина і зброя» (про долю харківського студентського батальйону влітку 1941 року) та роман у новеллах «Тронка» засвідчують нове піднесення творчості письменника. Ці романи читалися і обговорювалися молоддю, хоча в школі вони були позакласним читанням. Утім, вони – як й інші твори Гончара – написані художньо нерівно; крім того, у «Людині і зброї» далася взнаки цензура, у «Тронці» – автоцензура.

А далі йде роман «Собор», над яким Олесь Гончар почав працювати ще в останній рік правління Хрущова, а закінчив і видав

друком його вже за нових обставин, за правління Брежнєва. Сам по собі роман у художньому плані з позицій сьогодення можна оцінити знов-таки як вельми нерівний, де вміло виписані епізоди, діалоги та вчинки персонажів сусідять із надмірно патетикою та публіцистичністю. Проте будь-який мистецький твір – це не лише текст, а й контекст його появи та соціокультурного життя. У цьому аспекті роман Гончара став значною подією. Невипадково в першій половині 1968 року він вийшов друком аж тричі – у журналі «Вітчизна» та у видавництвах «Дніпро» і «Радянський письменник» – і був швидко розкуплений та прочитаний мільйонною аудиторією, яка – за небагатьма винятками – високо оцінила цей твір і прагнення його позитивних героїв захистити та зберегти як побудований ще в добу козаччини собор на Придніпров'ї, так і «собори людських душ». Тільки ж серед цих небагатьох винятків виявилось ледь не все політбюро ЦК КПУ. Відтак не дивно, що підготовлений уже до друку в журналі «Дружба народів» російський переклад роману на прохання «українських товаришей» відкладений у довгу шухляду (аж до весни 1987 року), а в УРСР твір був підданий глобальній, відверто хамській критиці. Олесеві Гончару навіть загрожував арешт, але партійне керівництво врешті-решт відмовилося від цього, щоб не робити письменника-фронтвика символом інакодумства.

Меморіальна дошка у Харкові

А далі була перебудова, коли Гончар «внутрішній» і «зовнішній» злилися, нарешті, в одну людину: яскраві виступи й статті з вимогою державного статусу української мови, постановка екологічних питань, участь у створенні Руху, в боротьбі за незалежність. Восени 1990 року Олесь Гончар відмовляється від партківки, який для нього був не стільки ознакою вірності марксизму-ленізму, скільки символом фронтової юності. «Люди вірять, ждуть, сподіваються, що нарешті тепер буде усунуто завдані кривди, буде поновлена соціальна та національна справедливість», – пише він в одній із статей цього періоду. «Сама історія запитає кожного з нас у цей день: хто ти? Чи справді вичавив із себе тоталітарного раба, чи здатен відстояти себе як людину, відстояти завтрашній день своєї згорьованої, прекрасної України?», – пише в іншій. А вже після ствердження незалежності відзначає: «Я стою на тій думці, що і вся Україна в тій чи іншій формі чинила опір тоталітарній диктатурі, цей опір подібно до антифашистських рухів у країнах Європи був і в нас усенаціональним».

Ювілейна монета
Нацбанку України

Загалом здобутки Олесь Гончара як письменника-прозаїка навряд чи можуть, як на мене, бути вершиною української літератури: надто попрацювала над ними й офіційна, і внутрішня автурська цензура. А от «Щоденники», на жаль, досі опубліковані далеко не повністю, показують нам глибоко трагічну постать непересічної людини, яка стала живим уособленням долі України, що в XX столітті здобула, втратила й відновила свою політичну свободу. І хоч би як там було, але в останні свої десять років життя Олесь Гончар зумів стати вільним.

Людмила Гепенко,
викладачка кафедри української мови,
основ психології та педагогіки

Пленительные острова

Мальдивы! Что мы знаем об этой стране? Думаю, что многие знают только то, что это острова в Индийском океане и что там хорошо отдыхать. А история этих островов начинается в далеком прошлом, еще до нашей эры. Мне бы хотелось немного рассказать о них.

Островов около 1300, обитаемых – около 100, остальные используются для хозяйственных целей. Столица страны – остров Мале. Он совсем небольшой, на нем много высоких и высотных зданий. Одно из самых высоких, прямо на берегу океана – двадцатипятиэтажное здание будущей больницы, которое возвышается над всем островом и освещено вокруг огнями. Город-остров густо населен: здесь множество банков разных стран, административных зданий. Очень много мотоциклов и мотороллеров: на них ездят мужчины (молодые и совсем пожилые) и женщины (в основном, с детьми, сидящими впереди), большое количество такси. Столица находится на 10-й параллели северной широты, поэтому солнце восходит в 5.30 утра, а заходит ровно в 18.00, и наступает темнота. Но города и острова освещены яркими огнями, вечерняя и ночная жизнь еще продолжается долго. Утро тоже приходит рано: в 5 утра муэдзин уже зовет мужчин к молитве в мечети. Это очень интересно: ведь известно, что все мальдивцы были солнцепоклонниками, а затем приняли ислам. Каждый верующий должен молиться 5 раз в день, поэтому во всех морских портах, в аэропортах есть помещения, где они могут это сделать. Это соблюдается всеми неукоснительно. Ислам изучается в школах, детских садах, преподаватели приходят в дом к маленьким детям и учат их сурам, песнопению, письму, и даже мальчик, услышав призыв муэдзина, говорит, что нужно идти в мечеть.

Удивительно, там живут особенные люди: дети в 2 года уже умеют читать, знают минимум два языка. Мне повезло! Я была приглашена в гости на Мальдивы к своему студенту, который учился у меня в группе на подготовительном факультете, а потом в течение 13 лет, которые он жил в Харькове, мы постоянно общались. Это Муса Маник Ибрагим, доктор-кардиолог, начмед большой больницы на острове Хулхумале. История этого острова-города тоже интересна. После цунами, которое произошло в 2004 году, многие острова были разрушены, погибли люди. В память об этом событии в Мале стоит красивый памятник жертвам цунами. Вокруг острова японцы уложили тетраподы, чтобы высокие волны не попадали на остров. В частности, город-остров Хулхумале был намыт с повышением над уровнем моря на 1 метр. Жителей маленьких островов стали переселять в безопасные районы, в намытый Хулхумале. Если смотреть на город с птичьего полета, то кажется, что это огромная клумба, потому что все крыши, в основном пятиэтажных домов, разноцветные. Дома тоже разноцветные: голубые, красные, зеленые, желтые, фиолетовые. Город совсем молодой, он очень хорошо спланирован: улицы довольно широкие, зеленые (много деревьев). Рядом – международный аэропорт, а также аэропорт внутренних авиалиний.

Идет постоянное строительство. Правительство разрешило желающим брать ссуды в банках, покупать землю и строить на ней дома, потом сдавать их внаем, таким образом окупая затраты. Меня поразило то, что машины и множество мотоциклов стоят совершенно открыто на улицах и днем, и ночью. И еще там есть традиция: входя в дом, обязательно снимать обувь. Так вот, обувь стоит совершенно открыто на всех этажах многоэтажных домов перед каждой квартирой в больших количествах. И это притом, что в домах подъезды даже не закрываются. Мусора нет нигде, потому что его собирают в пакеты, и каждый день приходит человек, который его забирает.

Школы тоже произвели на меня сильное впечатление: в первых, в каждой школе своя форма, например, белоснежная юбка в складку, белая блуза и красный галстук – это смотрится

очень красиво. Есть школы, в которых носят хиджаб (уже с семи лет), а в некоторых не носят. Здание школы тоже очень красочное, площадка внутри двора устлана ковром, имитирующим траву, выходы из каждого класса на балкон выкрашены тоже в разные цвета, по этажам. В классах стоит красивая разноцветная мебель, удобные доски и столики – тоже разного цвета, в каждом классе есть мультимедийная система. В столовой очень удобная разноцветная мебель. Учатся дети 12 лет, а до поступления в школу ходят в детский сад при ней. У маленьких детей по 4 урока: они изучают родной язык – дивехи и английский, лепят, рисуют, занимаются спортом.

Отдельно мне хотелось бы рассказать о клинике, в которой работает доктор Муса. Это новое шестизэтажное здание. Оно еще не достроено, но несмотря на это, уже работает лифт, который поднимает пациентов и сотрудников даже на второй этаж. Очень широкие удобные коридоры, где висят телевизоры, на которых указаны фамилии врачей и часы приема. Врачи не носят халаты, а медицинские сестры одеты в розовые хиджабы и халаты. Палаты очень светлые, большие, стоят очень удобные кровати-трансформеры, а между ними шторы, которыми можно отделить пациентов друг от друга. Медицинское обслуживание бесплатное. В кабинетах врачей есть такие мониторы, по которым в случае спорных вопросов они могут обратиться к коллегам любой страны и проконсультироваться с ними. На выходе из отделений на стенах висят флаконы с дезинфицирующим средством, которым можно вымыть руки. Еще мне понравились столики на колесах для истории болезни, которые используют врачи во время обхода, постепенно передвигая их от пациента к пациенту. Доктор показал мне много отделений, и я увидела (и была горда), что весь персонал вставал и приветствовал его.

Два раза в месяц Муса летает на остров Ган. Он консультирует пациентов этого острова, который состоит из 5 небольших островов, расположенных недалеко друг от друга и соединенных мостами. Их протяженность 16 км. Когда-то, во времена колонизации страны, на этих островах жили англичане. До сих пор еще сохранились постройки того времени: дом, которому уже 100 лет, и много ограждений-заборов, сделанных из круглого камня. Сейчас там одно- и двухэтажные дома, не выше. Там живут рыбаки, люди очень приветливые и добрые. Мальдивские острова протянулись на большие расстояния, из Мале мы летели на самолете на остров Ган полтора часа. Перед вылетом самолета была прочитана молитва, а во время пересечения экватора было объявлено об этом по радио, и всем, кто его пересекал впервые, были вручены сертификаты. Я тоже получила такой сертификат. Мы были на острове 4 дня. И каждый день нас приглашали в гости жители этих островов: то на обед, то на чай. Я видела, с каким уважением люди относятся к доктору Мусе. Мы были во многих домах и везде нас встречали с огромной теплотой и уважением. Совершенно неожиданно мы получили приглашение на обед от коллектива больницы. Каждый из сотрудников приготовил какое-то оригинальное блюдо, и мы все собрались в доме одной из медсестер. А приглашение на чай было просто удивительным. Мы оказались в доме одной из пациенток доктора, бывшей медицинской сестры. Нас принимали ее дети и внуки. Одному из внуков, благодаря доктору Мусе, была сделана операция на сердце, когда ребенку было всего 2 дня. Его мама с огромным волнением вспоминала все, рассказывая о тех событиях. Сейчас мальчику уже 5 лет, и он здоров. Сидящие за столом говорили на дивехи, но я понимала их беседу и тоже гордилась своим студентом.

И еще одно событие взволновало меня больше других. Это был последний день моего пребывания на Мальдивах. Муса предложил пойти на пляж попить чай. И каково же было мое удивление, когда я увидела на пляже его маму и еще 14 человек, взрослых и детей, которые пришли проводить меня. Для меня это было совершенно неожиданно. Дети дарили мне разные интересные сувениры: песок во флаконе, раскрашенный всеми цветами радуги, раковины, собранные на разных островах, а один мальчик подарил мне раковины, собранные на острове, где родился Муса. И когда я поняла, что эти люди собрались ради меня, я разрыдалась. Это был один из самых счастливых дней в моей жизни. До свидания, Мальдивы!

(фото островов см. на стр. 16).

Александра Овчинникова, преподаватель кафедры языковой подготовки иностранных граждан

ХВОРОБА З ПРАДАВНІХ ЧАСІВ

24 березня в усьому світі відзначається Всесвітній день боротьби з туберкульозом. Він був започаткований у 1993 р. за рішенням Всесвітньої організації охорони здоров'я, а дата обрана не випадково: саме в цей день у 1882 році німецький мікробіолог Роберт Кох оголосив про відкриття ним збудника туберкульозу, після чого стало можливим ефективне лікування хвороби.

Зупинимо туберкульоз в Україні

Це інфекційне захворювання з повітряно-краплинним шляхом передачі. Основним джерелом збудника є людина, хвора на бактеріальну форму туберкульозу. Механізмом зараження є виділення мікобактерії з дихальних шляхів під час кашлю, чхання, розмови. Для інфікування людині досить вдихнути лише незначну кількість цих бактерій. Розвитку туберкульозу сприяє

неякісне харчування, споживання токсичних продуктів (тютюн, алкоголь, наркотики), стрес і депресія, деякі хронічні захворювання (цукровий діабет, захворювання крові, ВІЛ). Ця хвороба відома людям з прадавніх часів під назвою сухотка. Археологи знаходять сліди цього захворювання в кісткових рештках людей кам'яного віку, єгипетських муміях, а його опис зустрічається в працях Гіппократа й Авіценни. Згадки про туберкульоз часто зустрічаються в класичній літературі, наприклад, у Достоевського, Толстого, Бальзака, Ремарка, Горького, Чехова та багатьох інших письменників.

Сьогодні Всесвітній день боротьби з туберкульозом має на меті нагадати суспільству про проблему та масштаби її поширення, звернути увагу людей на безпеку хвороби, способи її лікування й профілактики, закликати берегти власне здоров'я. Значна роль у профілактиці туберкульозу приділяється заходам, спрямованим на підвищення природної опірності організму до туберкульозу: правильний режим праці та відпочинку, заняття фізичною культурою та спортом, лікування супутніх захворювань, відмова від шкідливих звичок (тютюнопаління, алкоголь та ін.). Пам'ятайте, що туберкульоз є вилковим захворюванням у разі раннього звернення за медичною допомогою і повного прийому всього курсу призначеного лікування.

Турчан Рафіг кизи Гадірова,
студкор (II медичний факультет)

⚠ ЗАПОБІГТИ, ДОПОМОГТИ, ВРЯТУВАТИ

Рекомендації у разі загрози виникнення повені та паводку

При загрозі повені або паводку уважно слухайте по радію й телебаченню інформацію про надзвичайну ситуацію та інструкції про порядок дій, не користуйтеся без потреби телефоном, щоб він був вільним для зв'язку з вами. Зберігайте спокій, попередьте сусідів, надайте допомогу інвалідам, дітям і людям похилого віку.

Дізнайтеся в місцевих органах державної влади й місцевого самоврядування про місце збору жителів для евакуації й готуйтеся до неї.

Підготуйте документи, одяг, необхідні речі, запас продуктів харчування, питну воду на кілька днів, медикаменти. Складіть все у валізу. Документи зберігайте у водонепроникному

пакеті. Відключіть усі прилади від електромережі, вимкніть газ.

Перенесіть найбільш важливі та цінні речі й продукти харчування на верхні поверхи або покладіть на верхні полиці.

Основні заходи безпеки при загрозі затоплення

Добре одягніть дітей, хворих та літніх людей, одягніться самі, візьміть необхідні речі, невеликий запас продуктів харчування на якийсь час, медикаменти, гроші, цінності та документи (на майно, нерухомість, паспорт, державні посвідчення, ощадні книжки та ін.), у першу чергу ті, що засвідчують вас і членів вашої родини.

Якщо ви проживаєте на першому поверсі або на нижніх поверхах і якщо на вулиці спостерігається швидкий підйом води, необхідно залишити квартиру, у крайньому разі піднятися на верхні поверхи. Якщо будинок одноповерховий, слід зайняти горішні приміщення.

Ви повинні, якщо це можливо, виїхати із зони затоплення будь-яким видом транспорту, у крайньому разі піднятися на підвищені ділянки місцевості або на верхні поверхи міцних будинків.

Перебуваючи поза населеними пунктами, при загрозі затоплення варто переміститися на підвищене місце або піднятися на дерева, використати різного роду плаваючі предмети. Якщо у вас є худоба, необхідно відігнати її в безпечні райони.

Якщо у вашому будинку є сантехнічне обладнання, по можливості відключіть його від системи загального користування, особливо туалет, щоб попередити потрапляння стічної води в будинок і фундамент.

Дії в разі раптового затоплення

Зберігайте спокій, уникайте паніки. Швидко зберіть потрібні документи, цінності, ліки, продукти та інші необхідні речі.

Надайте допомогу дітям, інвалідам і людям похилого віку. Вони підлягають евакуації в першу чергу.

По можливості негайно залишіть зону затоплення. Перед виходом з будинку відключіть електрику та газ, перекрийте воду та по можливості каналізацію, погасіть вогонь у печак. Зачиніть вікна й двері, якщо є час – закрийте вікна й двері першого поверху дошками (щитами), плівкою, мішками з піском.

Якнайшвидше займіть найближче безпечне підвищене місце й будьте готові до евакуації. Якщо це неможливо, підніміться на верхній поверх або горішче будинку, а де ви перебуваєте.

При підйомі води слід забратися на дах, а при різкому прибутті води – на верх (коник) даху.

Дітей і хворих, ослаблених і замерзлих людей прив'яжіть до себе або до міцних елементів даху, або до пічної труби. Забиратися на дерева, стовпи, будови сумнівної міцності не можна, адже вони можуть бути підмиті потоками води і впасти та зруйнуватися.

Потрапивши у воду, зніміть із себе важкий одяг і взуття, відшукуйте поблизу предмети, якими можна скористатися для одержання допомоги у воді.

Щоб привернути увагу рятувальників, постійно подавайте сигнал нещастя: у світлий час доби можна вивісити на високому місці біле або кольорове полотнище, а в нічний час подавайте світлові сигнали.

До прибуття допомоги залишайтеся на верхніх поверхах і дахах будинків та інших підвищених місцях.

Самостійну евакуацію можна проводити тільки, якщо є потреба у наданні невідкладної медичної допомоги постраждалим, за відсутності продуктів харчування та медикаментів, погіршення обставин або втрати впевненості в одержанні допомоги. Для самостійної евакуації бажано використати власні човни або катери, плоті з колод та інших підручних матеріалів.

Не переповняйте рятувальні засоби (катери, човни, плоті та інше).

Якщо ви берете участь у проведенні рятувальних заходів, пам'ятайте про таке:

- рятуйте людей, де б вони не були, використовуючи для цього всі існуючі засоби;
- у першу чергу із зони затоплення необхідно вивести дітей;
- надайте негайну допомогу людям, які вже перебувають у воді;
- людям, яких врятували з води, слід надати, в разі потреби, першу медичну допомогу, зігріти їх й одягти у сухий одяг.

Володимир Ведмідь, головний інженер ХНМУ,
Валерій Прохоренко, старший майстер виробничого навчання
курсів цивільного захисту м. Харкова

БЕРЕЗНЕВЕ ЕСЕ

Віра в найкраще

Весна. Її оксамитовий погляд. Нове відчуття – стара надія. Віра в найкраще. Що відчуває природа, яка тільки-но прокинулася? Чистий аркуш перед очима першого березня. Сподівання...

Птах. Ми летимо за ним. Він прямує туди, де завжди тепло його серцю. Кружляють наші мрії. Небосхил. Такий живий, кольоровий, він грає на сонці. Весняний. Ви можете побачити яскраву зелену мантию, відчутти на собі свіжий подих прохолоди. Весна. Чому диво-

вижна істота прагне дістатися її? Чому птах чекає на неї? Чому ми кличемо її зараз, а наші предки ще багато років тому? Казка. Вона охоплює нас. Подих. Ледве чутно. Ассоль, яка побачила пурпурові вітрила вперше... Тремтяче серце.

Вона настає несподівано. Однак небесні тварини знають точну дату її візиту. Природа. Зв'язок з потойбічними силами. Колись язичницькі обряди допомагали знайти ключ до кожного зачарованого явища. Весна. Яка її сила? Магія. Думок. Свідомості. Почуттів. Пурпуровий колір надії. Він оживає навесні. Душа. Корабель, який потрапив у шторм. Іноді шукати доводиться дуже довго. Інколи можна зовсім не знайти. Зима настає в серці кожної людини. У такі миті Снігова Королева радіє.

А птах досі літає. Зовсім скоро він відшукає її. Небосхил знову радітиме сонцю. Ассоль. Вона вже на березі. Бачите її сукню? Її дивовижно красиве обличчя? Вона теж чекає. Весна в серці кожного з нас. Доки Ассоль вірить у пурпурові вітрила, ми віримо у Весну.

А птах досі літає...

Софія Бойко, студентка (IV медичний факультет)

ГАЛУЗЕВА СПАРТАКІАДА

Вітаємо представників вишу з перемогою!

На початку березня завершилися змагання Обласної галузевої спартакіади серед студентів медичних та фармацевтичних навчальних закладів Харківського регіону з шахів та шашок, що відбулися за ініціативою Харківської обласної організації профспілки працівників охорони здоров'я України.

Участь у спортивному заході взяла збірна команда нашого вишу, до складу якої увійшли представники I та IV медичних факультетів. За підсумками змагань студенти Анастасія Черна, Руслан Слищенко, Артем Палій та Руслан Внуков вибороли перемогу в змаганнях з шахів. Також Анастасія Черна, Руслан Слищенко, Артур Бабенко та Руслан Внуков перемогли у змаганнях з шашок (тренери – Наталія Стратій, Тетяна Поліщук, Олег Білик та Володимир Трегубов).

ПОЕТИЧНИЙ КОНКУРС

«СИМФОНІЯ ДУШІ»

23 лютого у приміщенні Харківського будинку вчених були оголошені підсумки обласного галузевого поетичного конкурсу «Симфонія душі», що відбувся за ініціативою Обласного комітету Харківської обласної організації профспілки працівників охорони здоров'я.

Захід організовано з метою підтримки поетичної творчості авторів-аматорів із числа членів галузевої профспілки.

Також у конкурсі взяли участь та виступили зі своїми творами співробітники нашого вишу, а саме: завідувач кафедри філософії професор Алла Алексеенко, провідний інженер комп'ютерної верстки РВВ Наталія Дубська, фахівець ННІ післядипломної освіти Ірина Домніна, асистент кафедри мікробіології, вірусології та імунології Євгенія Штанюк та бібліотекар Наукової бібліотеки Ірина Жук.

Дякуємо всім, хто взяв участь у конкурсі, а на активних учасників творчого змагання чекає заохочення від профкому співробітників ХНМУ.

ХУДОЖНЯ ВИСТАВКА

Незабутні враження

У березні в приміщенні Харківської обласної філармонії проходила художня виставка робіт неодноразового учасника і переможця щорічних обласних галузевих конкурсів образотворчого мистецтва «Поезія мольберту...» доцента кафедри радіології та радіаційної медицини Ольги Паскевич.

Характерними ознаками творів автора є яскраві, незрівняні натюрморти, а ще квіти. Усі вони, зібрані у букети, – від благородних сортових роз до простих, проте не менш мальовничих та різнобарвних польових – справляють незабутнє враження на відвідувачів.

(Детальніше про автора читайте у наступному номері).

За матеріалами профспілки співробітників університету

ТВОРЧА ЗУСТРІЧ

МУЗИКА РОЗШИРЮЄ КАРТИНИ СВІТУ

З великим натхненням, емоційно та насичено промайнула творча зустріч із музикантами світового рівня – учасниками Міжнародного музичного фестивалю «Kharkiv Music Fest», що відбувся

у Харкові з 14 по 29 березня.

Відкрив зустріч ректор університету Володимир Лісовий. Він зазначив, що така масштабна музична подія проходить у нашому місті вперше, тому медичний виш не міг не долучитися до цього заходу – серед учасників та партнерів представлені ХНМУ, Університетська клініка та Студентське самоврядування. Адже саме медики, спираючись на відомий вислів Гіппократа, мають безпосереднє відношення до мистецтва.

Творчу зустріч розпочав ініціатор фестивалю, артистичний директор Станіслав Христенко словами вдячності ректорові університету Володимирі Лісовому за підтримку важливих соціальних і культурних проєктів.

Звертаючись до глядачів, Станіслав Христенко наголосив на тому, що настав час впроваджувати нестандартні підходи в культурі й мистецтві. Він ознайомив слухачів з історією музичного форуму. Kharkiv Music Fest – це ребрендований фестиваль «Дзеркальний струмінь» – фактично другий фестиваль, у проведенні якого передбачена набагато масштабніша програма з двох частин. Перша – проведення семи знакових і нестандартних концертів у кращих залах міста, друга – п'ять так званих «підпроєктів». Серед цих акцій – низка соціальних та просвітницьких, майстер-класи й творчі зустрічі з дітьми, студентами та всіма зацікавлени-

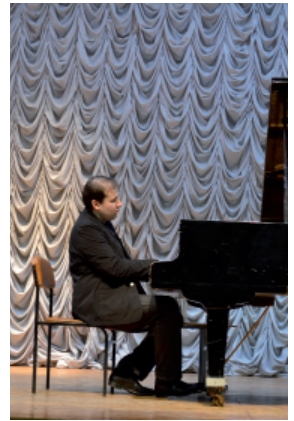

ми в різних районах Харківської області. Також серія заходів пройшла з нагоди святкування 333-річчя Йоганна Себастьяна Баха. У рамках фестивалю кожен охочий міг спробувати себе в ролі музиканта. Для цього у місті встановили понад 15 стилізованих піаніно, які розписали місцеві художники та дизайнери.

Розфарбували сірі будні надзвичайними враженнями неймовірно талановиті музиканти – скрипаль Михайло Захаров, піаністка Регіна Черничко та піаніст Станіслав Христенко. Усі вони вихідці з м. Харкова, а зараз – зірки світового масштабу з Австрії, Німеччини та США. У виконанні солістів та дуетів прозвучали відомі твори одного з корифеїв української музичної культури Євгена Станковича, польського композитора Фредеріка Шопена, великого російського композитора Сергія Рахманінова та норвезького композитора Едварда Гріга.

У стінах Харківського національного медичного університету відбулася визначна подія – знайомство з музикантами світового рівня, які визначають перспективи розвитку сучасного мистецтва та творять новітню історію музики.

Інна Нечитайло

БЛАГОДІЙНИЙ МАРАФОН

ДІТИ СОНЦЯ

21 березня відзначають Міжнародний день людини з синдромом Дауна, з нагоди якого за ініціативою Харківської благодійної організації батьків та дітей з хромосомними особливостями проходить благодійний марафон на підтримку дітей із цим захворюванням.

Харківський національний медичний університет традиційно долучився до проведення благодійного заходу.

Кафедра стоматології дитячого віку, дитячої щелепно-лицевої хірургії та імплантології представила майстер-класи з догляду

за порожниною рота, а асистент кафедри Ольга Іскоростенська провела консультації для батьків та дітей.

Представники Ради молодих учених, Студентського наукового товариства та Студентського самоврядування навчали діток надавати першу допомогу при отриманні ран, робити перев'язки, прослуховувати легені.

Наприкінці заходу дітки отримали пам'ятні сертифікати та зубні пасти.

За матеріалами сайту ХНМУ

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

У березні ювілей святкують: завідувач кафедри пропедевтики внутрішньої медицини № 1, основ біоетики та біобезпеки **Тетяна Вадимівна Ащеулова**, доцент кафедри терапевтичної стоматології **Тетяна Вікторівна Баглик**, лаборант кафедри дитячої хірургії та дитячої анестезіології **Світлана Миколаївна Говоруха**, ст. лаборант кафедри суспільних наук **Алла Петрівна Гольцева**, професор кафедри внутрішніх та професійних хвороб **Петро Павлович Гуйда**, бібліотекар (1 кат.) наукової бібліотеки **Ганна Павлівна Карпенко**, асистент кафедри гістології, цитології та ембріології **Наталія Іванівна Ключко**, лаборант кафедри радіології та радіаційної медицини **Любов Іванівна Козак**, завідувач кафедри інфекційних хвороб **Володимир Миколайович Козько**, професор кафедри хірургії № 1 **Андрій Григорович Краснояружський**, доцент кафедри дитячої хірургії та дитячої анестезіології **Вячеслав Васильович Лапшин**, сторож господарчого відділу **Віктор Петрович Малєєв**, лаборант кафедри пропедевтики внутрішньої медицини № 1, основ біоетики та біобезпеки **Любов Сергіївна Мамедова**, директор ННМК «Університетська клініка» ХНМУ **Олег Григорович Мельник**, декан 1-го медичного факультету **Алла Олексіївна Ніколаєва**, сторож гуртожитку № 3 **Тетяна Іванівна Овдієнко**, лаборант кафедри травматології та ортопедії **Тетяна Володимирівна Олійник**, асистент кафедри хірургічної стоматології та щелепно-лицевої хірургії **Михайло Володимирович Осіпов**, асистент кафедри урології, нефрології та андрології імені проф. А.Г.Подреза **Микола Леонідович Панасовський**, завідувач кафедри дитячої хірургії та дитячої анестезіології **Юрій Володимирович Пащенко**, зав. сектору культурно-просвітницької роботи та МБА відділу обслуговування науковою літературою **НБ Ніна Анатоліївна Решетнікова**, лаборант кафедри акушерства та гінекології № 1 **Елліна Вікторівна Світлична**, слюсар з обслуговування теплових мереж служби по організації, експлуатації та ремонту будівель, споруд та комунікацій **Сергій Іванович Сірохін**, сторож гуртожитку № 2 **Любов Василівна Сосєдка**, асистент кафедри внутрішньої медицини № 2 і клінічної імунології та алергології **Олена Сергіївна Табаченко**, доцент кафедри офтальмології **Ольга Олексіївна Тарануха**, доцент кафедри внутрішньої медицини № 2 і клінічної імунології та алергології **Ганна Юрївна Титова**, асистент кафедри інфекційних хвороб **Віталій Григорович Ткаченко**, асистент кафедри хірургії № 1 **Андрій Вікторович Токарев**, прибиральник службових приміщень господарчого відділу **Світлана Михайлівна Туз**, асистент кафедри терапевтичної стоматології **Олег Євгенович Успенський**, доцент кафедри гігієни та екології № 2 **Наталія Михайлівна Філатова**, доцент кафедри стоматології дитячого віку, дитячої щелепно-лицевої хірургії та імплантології **Юлія Володимирівна Фоменко**.

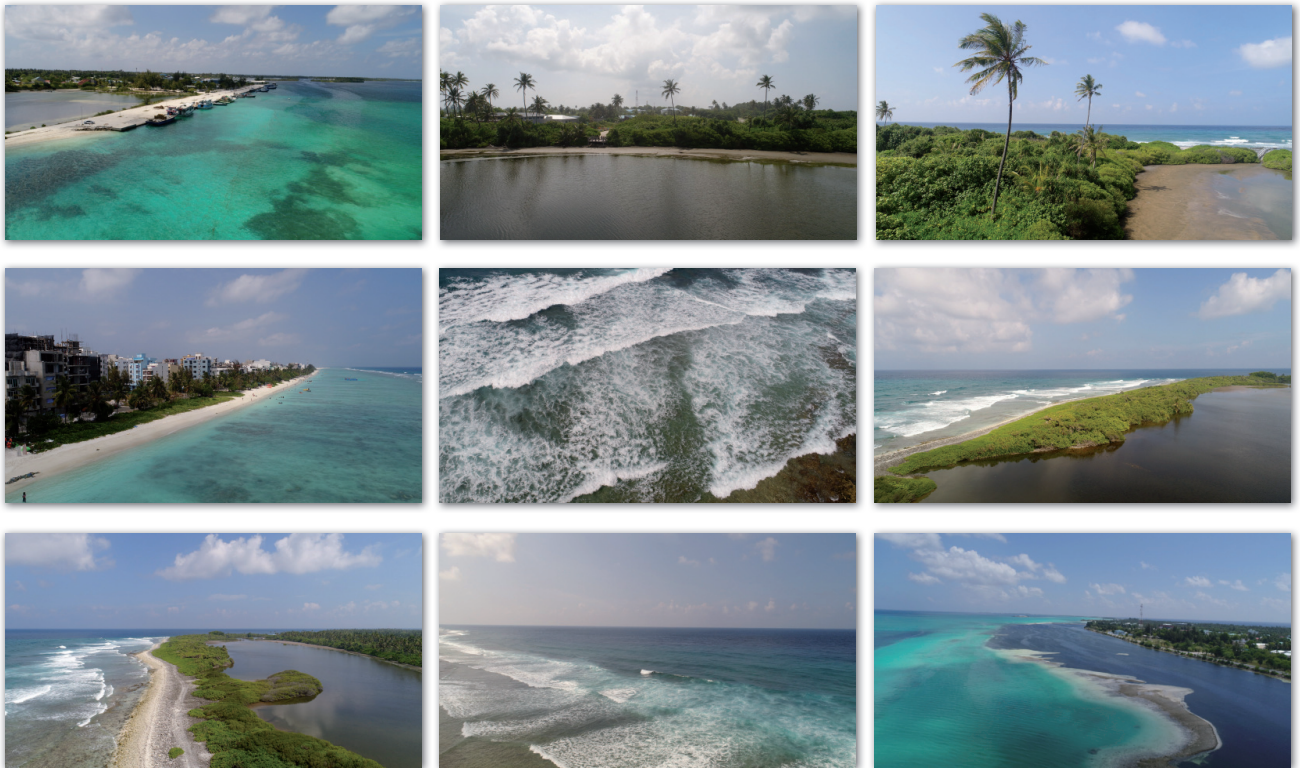
МОВОЮ ФОТО*Пленительные Мальдивы*

фото *Александр Овчинниковой и Мусы Маник Ибрагим*

«Медицинский университет»

Реєстр. свідоцтво ХК № 2098 – 839 ПР від 05.03. 2014 р.

Засновник – Колектив Харківського національного медичного університету.

Газета виходить один раз на місяць

Адреса редакції: 61022, Харків, пр. Науки, 4.

Гол. корпус, 5 поверх, тел. 707-73-60

e-mail: redakt@knmu.kharkov.ua

www.knmu.kharkov.ua

Підписано до друку 26.03.2018. Формат 60 x 90/4.

Папір офсетний. Гарнітура Pragmatica. Друк офсетний.

Умов. друк. арк. 8. Обл.-вид. арк. 8,5.

Тираж 500 прим. Зам. № 3/26.

Видання підготовлено та надруковано у ТОВ ВПП «Контраст».

61166, м. Харків, пр. Науки, 40,

т. (057) 719-49-13, 717-76-51

Реєстраційне свідоцтво ДК № 178 від 15.09.2000
За точність викладення фактів відповідальність несе автор. Рукописи не рецензуємо й не повертаємо. Точка зору авторів публікацій може не збігатися з позицією редакції. Передрук лише з дозволу редакції газети.

Редактор В. Захаревич

Коректори М. Тарасенко, Є. Рубцова